

NUMĂRUL

199

Grăunte *de muștar*

Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat în țărina sa. Grăuntele acesta, într-adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele, dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile și se face un copac, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui. [Matei 13.31,32]

Oana & Sorin

Dragii noștri Sorin și Oana,

Iată că ziua mult așteptată a sosit și sunteți motivul pentru care noi toți ne vom bucura împreună cu voi, alături de voi. Sunteți motivul pentru care, pentru o zi, ne vom întâlni cu prieteni de la distanță, cu familia. Toți vom încerca să ne ridicăm la nivelul bucuriei voastre, pentru că, de ce nu, aceasta este menirea nuntașilor: să se bucure pe deplin de acest prilej oferit cu ocazia nunții voastre.

Și, ca orice nuntași care se respectă, e musai să venim cu hainele noi pentru a vă onora. Și aici nu mă refer strict la pilda lui Nastratin Hoge, ci la altfel de veșminte. Aș aminti de câteva haine de preț care cu siguranță v-ar bucura sufletul: bucuria, voia bună, respectul, buna credință, mulțumirea, buna

cuviință, atașamentul. Căci doar îmbrăcând aceste veșminte am putea să rezonăm cu frumusețea acestui eveniment, să vă onorăm prin prezența noastră și să facem ca nunta voastră să fie specială. Pentru că o meritați din plin.

Iar pentru noi, Ionuț și Adina, onoarea este și mai

mare pentru că ne-ați invitat să vă fim prieteni-nași, să vă fim alături!

Cu bucurie acceptăm invitația de a vă însoți în această călătorie a vieții. E minunat să observi doi oameni maturi, doi oameni determinați, doi oameni care știu să iubească cu pasiune, să caute binele celuilalt, să ajute, doi oameni care au ales să își trăiască povestea de dragoste raportându-se la Cel ce este Dragoste, ce

Și-a dat viața pentru mântuirea noastră! Rugile noastre sunt și vor fi, ca bunul Dumnezeu să dea din belșug peste voi puterea de a ierta, dorința de luptă pentru celălalt, înțelepciunea de trăi printre oameni și pentru oameni.

Cum viața voastră va fi marcată de călătorii lungi (Franța-Anglia, Franța-România), vă dorim să aveți parte de o căsnicie ca autostrăzile din marile

state europene, o căsnicie în care să se intersecteze ce e mai frumos în voi: feminitatea, delicatețea, diplomația Oanei și determinarea, curajul, bunătatea lui Sorin!

Călătorie plăcută și să ne revedem cu bine!

Ionuț și Adina Apostu—nași

Zâmbete fără... cuvinte

Zilele acestea, o colegă de serviciu a afirmat: "Îți zâmbesc ochii când vorbești de fratele tău!". I-am surâs și i-am răspuns: "Mi-ar plăcea să pot așeza pe hârtie toată dragostea ce i-o port!". Dar, poate, nici nu trebuie să fac asta, căci mai bine-i a iubi cu fapta și cu adevărul.

E zi de sărbătoare astăzi pentru tine și Oana. Ai ales să-ți împarți anii ce vor veni cu Oana. Vă doresc să aveți o călătorie frumoasă în doi, să-L

lăsați pe Dumnezeu să vă călăuzească în tot binele pe care L-a pregătit pentru voi! Să petreceți clipe frumoase împreună, chipul să vă rămână senin și să oglindească mereu frumusețea inimii locuite de Tata! Să-I cereți Lui înțelepciune spre a deveni tot mai plăcuți unul altuia, să nu vă înfricoșați de nimeni și nimic și farmecul vostru să stea în bunătate!

Cu mult drag, Raluca Arhip—sora lui Sorin

De la mămica

*Cu adevărat, Doamne, nu este nimeni ca Tine
și nu este un alt Dumnezeu în afară de Tine!
Cine sunt eu, Doamne Dumnezeule?
Și ce este casa mea de m-ai făcut să ajung până aici?
Căci Tu mă cunoști mult mai bine decât mine,
De dragul roabei Tale și după inima Ta,
Tu ai făcut aceste lucruri mari și frumoase...*

*Binecuvântează, dar, casa acestor scumpi tineri,
care pornesc împreună cu Domnul Isus pe un drum
necunoscut;
ca să rămână pe veci înaintea Ta,
căci ce binecuvântezi Tu, Doamne, este binecuvântat
pe vecie.*

*Ascultați-Mă, voi, pe care v-am luat în spinare de la
obârșia voastră,
pe care v-am purtat pe umăr de la nașterea voastră:
până la bătrânețea voastră Eu voi fi Același,
până la căruntețele voastre vă voi sprijini.
V-am purtat și tot vreau să vă mai port,
să vă sprijin și să vă mântuiesc. (Isaia 46:3b-4)*

*Eu voi merge înaintea voastră,
voi netezi drumurile muntoase,
voi sfărâma ușile de aramă
și voi rupe zăvoarele de fier. (Isaia 45:2)*

*Eu nu vă voi uita cu niciun chip.
Iată că v-am săpat pe mâinile Mele
și zidurile voastre sunt totdeauna înaintea ochilor
Mei! (Isaia 49: 15b – 16)*

*Țineți minte aceste lucruri
Și „fiți oameni cu inimă”.*

*În final, aș vrea să vă felicit,
să vă urez o casă așezată pe STÂNCĂ,
întăriți prin credință și dragoste,
iubind, iertând și luptând
alături de Domnul Isus Hristos.*

Vă îmbrățișez cu multă căldură și dragoste de mamă!

Elena Arhip—mama lui Sorin

Oglindire într-un suflet vivace

Trag aer în piept și încerc să pun pe hârtie gânduri, scene memorabile, fapte demne de a fi urmate. Siguranță, sinceritate, ordine, responsabilitate, rezistență, inițiativă sunt trăsături care îl reprezintă, în totalitate, pe Sorin.

Ca orice adolescent educat, Sorin aspira și el la un viitor cât mai îndrăzneț. Perseverența i-a fost un bun îndrumător, iar Dumnezeu cel mai bun sprijin. Cu acești doi asistenți, el a reușit să-și ducă la îndeplinire visul de a fi medic. Dar ce dă culoare strădaniei lui sunt unele întâmplări care s-au petrecut în perioada studenției, iar una dintre acestea trebuie menționată aici:

<< Sorin ajunsese cu aprofundarea materiei la scheletul uman. Ca viitor doctor, trebuia să se obișnuiască cu o asemenea imagine, care pentru alții

produce fiori. Faptul că dormea cu oasele lui „Vasilică” în cameră ajunsese ceva banal, floare la ureche. Nu contest că la început nu trebuie să ai puțin curaj ca să te deprinzi cu aceste elemente anatomice, dar un curaj mai mare este acela de a-l trimite acasă, la Bacău, printr-un mijloc de transport. Este evident faptul că nu-i făcea rezervare la autobuz, pentru că n-ar mai fi ajuns niciodată acasă, ci îl trimitea ca un simplu colet, iar ce se afla înăuntru numai Sorin știa. Și asta nu s-a întâmplat numai o dată, ci de mai multe ori; cu alte cuvinte, pune scheletul să facă naveta. >> Privind dincolo de amintiri, vărul meu drag, Sorin, este un exemplu pentru mine, prin tot ceea ce este el ca om, prin aspirațiile sale, care prin muncă au devenit realitate.

Al tău verișor, **Beny**

Până la adânci bătrâneți

Îmi amintesc cu nostalgie cum acum 35 de ani, doi tineri sfioși și plini de emoție, pășeau în fața ofițerului Stării civile pentru a-și uni pe viață destinele și a întemeia o familie unită și cu frică de Dumnezeu. Din dragostea și iubirea lor, după mai bine de un an, bunul Dumnezeu i-a binecuvântat cu un băiat, iar apoi, după alți trei și ceva, cu o fetiță, copii ce au crescut în sânul acestei familii și s-au format ca oameni. Cred că v-ați dat seama deja că este vorba de familia noastră, familia Arhip. Dar să lăsăm nostalgia și să ne întoarcem la fiul nostru, Sorin, pe care, recunosc, e foarte greu să-l descriem în câteva cuvinte.

Sorin a fost un copil ambițios, tenace, un luptător pentru adevăr și dreptate, dar totodată un suflet tandru și sensibil și la fel a rămas și acum. Ca orice copil, a fost și el plin de năzdrăvănii, dar totodată, de mic a tratat problemele ivite cu multă seriozitate și a înțeles destul de devreme că fără muncă și credință în Dumnezeu nu se poate realiza nimic. Încă din primii ani de școală a fost un luptător și nu s-a mulțumit cu locul doi. Prin clasa a X-a ne-a anunțat că el ar vrea să urmeze o carieră medicală, că își dorește să devină un vindecător al suferinței omenești și a început o muncă epuizantă pentru a-și realiza visul. Prin tenacitate și perseverență și-a văzut visul realizat, devenind student la Medicină. Anii au trecut, iar

la finalul studenției tânărul Sorin a întâlnit-o pe cea care avea să-i fie aleasa inimii – soție –, iar nouă fiică.

Am întâlnit-o prima dată la cursul festiv, împreună cu grupul de

prieteni ai lui Sorin. Mai târziu, când ne-a prezentat-o și nouă pe Oana, Onuța lui, cunoscându-i mai bine ne-am dat seama că împreună vor forma un cuplu fericit, un întreg binecuvântat de Dumnezeu, iar fiecare dintre ei este jumătatea perfectă pentru celălalt. Oana este o luptătoare, o ființă de o tenacitate deosebită, dar și de o sensibilitate și un bun simț rar întâlnite. O fată deosebită, plină de inițiativă, cu un suflet nobil, o fată care în foarte scurt timp a ajuns să fie asimilată în familia noastră, devenind a doua noastră fiică.

Acești doi tineri s-au hotărât să-și unească destinele pentru a întemeia o familie exact în aceeași perioadă a anului în care au făcut-o și părinții, iar noi ne rugăm bunului Dumnezeu să-i aibă în grijă, căminul lor să fie un loc al fericirii și al dragostei, să aibă multă sănătate și să le fie binecuvântat acest cămin cu copii frumoși și sănătoși, iar noi să ne bucurăm și de nobilul statut de bunici.

O urare specială Oanei: BINE AI VENIT în familia Arhip!

Bunul Dumnezeu să vă aibă în pază pentru a fi fericiți până la adânci bătrâneți!

Virgil și Elena Arhip—părinți

3 în 1

Nu cred că mi-ar ajunge tot numărul acordat acestei reviste ca să pot descrie în cuvinte ce reprezintă Oana pentru mine; e 3 în 1: MAMĂ, SORĂ, PRIETENĂ. Primele amintiri ale vieții mele sunt legate de ea. Un „avantaj” în relația noastră l-a avut și faptul că diferența de vârstă dintre noi e foarte mică. Ce a caracterizat-o pe Onica (căci așa o dezmierdau cei dragi) de mic copil a fost RESPONSABILITATEA. De la o vârstă foarte fragedă și-a luat în serios rolul de mamă; mergea cu mine la doctor atunci când mă îmbolnăveam, nu lipsea de la ședințele cu părinții, mă ajuta la teme (mai bine zis făcea temele în locul meu, eu fiind foarte ocupată cu joaca), și nu în ultimul rând „mă salva”, semnând în carnetul de note în locul tatălui atunci când nota nu se ridica la așteptările lui.

Privind în urmă cu ochii de acum, aș putea spune că Onica nu a făcut parte din categoria copiilor năzbâțioși; nu-mi amintesc să fi făcut nici măcar o pozna, nimic, tot timpul a fost foarte responsabilă și a trăit mereu îngrijind și urmărind binele celui de lângă ea, lăsându-se pe ea în favoarea aproapelui. Chiar și atunci când eu eram pedepsită, ea stătea cu mine să-mi ispășesc pedeapsa în ciuda faptului că nu era vinovată cu nimic.

Cei mai triști ani din viața mea au fost cei în care a trebuit să fiu despărțită de ea, respectiv în clasa a 8-a, când ea, fiind cu 1 an mai mare, a trebuit să meargă la liceu, iar eu am rămas acasă. Timpul trecea atât de greu fără ea; nu mai aveam cu cine chicoti noaptea până târziu nu mai aveam pe cine necăji dimineața când ea voia să mai doarmă și eu o trezeam, nu mai aveam cui închide cartea când citea. Ca să-mi mai stăpânesc din dor mergeam pe jos câte 2 km până la poștă ca să o sun, să-mi mai alin din singurătate.

Cordonul ombilical s-a tăiat atunci când eu am plecat în Anglia; am plâns mult, ne-am îmbrățișat și fiecare a plecat în drumul ei. Pe atunci era regimul vizelor și nu știam peste câți ani am să o mai revăd. Normal ar fi trebuit să mă bucur; eram cu logodnicul meu, dar gândul meu era tot la ea, încât Onisim se gândea serios dacă nu e mai

bine pentru mine să mă reîntorc în România. Să vă mai spun că tot ea a fost cea care mă „ajuta” la compusul scrisorilor pentru Onisim? Pasiunea ei a fost și este literatura, așa că nu i-a fost foarte greu să îndeplinească această misiune.

Prietenii ni-i putem alege, dar familia ne este dăruită și ce poate fi mai frumos ca atunci când sora îți este și prietenă? Sunt mai mult decât binecuvântată să am o soră mai mare ca ea, nu aș fi putut concepe copilăria fără ea; de aici s-a născut și dorința la mine de a nu avea doar un singur copil și să fie de vârste apropiate.

După venirea pe lume a nepoților ei, și-a luat foarte în serios rolul de mătușă. După cum ar spune Darren, Onica e "the best auntie in the world"; nelipsită de la zilele lor de naștere (chiar dacă distanța e mare), niciodată prea târziu pentru a le mai citi încă o poveste din Biblie (în ciuda orei înaintate) sau prea obosită pentru a merge la muzeu ori prin parcuri.

Dumnezeu nu rămâne niciodată dator față de noi și cine poate răsplăti mai bine decât El? Prin faptul că i l-a dăruit pe Sorin Oanei, nu pot spune decât că toată așteptarea, toată seriozitatea, toată responsabilitatea i-au fost răsplătite. Le doresc lui Sorin și Oanei să se bucure de fiecare moment al vieții, privind mereu la partea plină a paharului, trăind în prezent și niciodată în trecut sau viitor.

Diana Elena Ștefănescu—sora Oanei

Pași în doi

Emoții puternice mă cuprind când stau și încerc să îmi creez în minte tabloul nunții voastre. E sărbătoare pentru toți cei prezenți, veniți din țări îndepărtate sau de-ai locului. Bucuria, admirația, calmul, bună-dispoziție, dragostea sunt la ele acasă. Dintre toți cei prezenți se disting doi tineri ce pășesc plini de emoție, dar hotărâți, spre a-și uni viețile. Sunt frumoși precum eroii basmelor din copilăria noastră: un Făt-Frumos și o Ileana Cosânzeana ai timpurilor noastre. Dar mai mult decât ceea ce izbește ochiul e frumusețea inimii celor doi.

De când am poposit în familia Arhip, te cunosc pe tine, Sorin. Îi sunt recunoscătoare Tatălui pentru că ne-a așezat într-o familie unită, unde am învățat dragostea, grija față de semeni, respectul și ce înseamnă a oferi libertate celui drag, conștientizându-l de implicațiile ei și de faptul că „Dumnezeu e prezent și te vede chiar și acolo unde părinții nu mai sunt”. Atât în copilărie cât și în anii facultății mi-ai oferit sfatul tău și protecție. Cunoștințele și experiențele ce le-ai acumulat le-ai folosit spre a-mi îndruma pașii și a-mi deschide ochii în decizii importante în viață. Deși departe unul de celălalt, te-am simțit mereu aproape de inima mea, interesat de situațiile fericite sau mai puțin fericite prin care treceam. Când afirmai „O să mă rog!” pentru diferite situații cu care mă confruntam, mă

s i m ț e a m
î n c u r a j a t ă ,
pentru că mă
încredeam în
afirmația ta și
vedeam în tine
un important
susținător al meu
î n a i n t e a
Divinității. Deși
distanța Cluj-Iași
e suficient de
mare, aceasta nu

a contat, căci chiar în Iași aflându-te, prin ceea ce îmi spuneai la telefon mă făceai să mă simt protejată.

Pe tine, Oana, te-am cunoscut în primii mei ani de studenție, în timpul unei scurte vizite ce am făcut-o în Iași. Ieșisem împreună cu grupul din Neemia la o mică plimbare. Te-am remarcat încă de atunci prin replicile ușor „tachinante” ce le schimbai cu Sorin. Anii au trecut și te-am revăzut la festivitatea de absolvire a lui Sorin. Nu-mi amintesc cum s-au legat poveștile între noi; totul a curs natural. Astăzi când privesc la tine, văd o parte din mine. Mi-e ușor să vorbesc cu tine, te văd ca parte a familiei noastre. Ai o multitudine de calități așezate și cultivate atât de frumos de Tata: sensibilitate, profunzime, grijă și respect față de aproapele tău, o inimă caldă, dornică de a primi și oferi iubire.

Privind la voi îmi saltă inima în piept și mă bucur că L-ați lăsat pe Dumnezeu să vă țese, în taină, povestea de dragoste! Vă doresc o călătorie frumoasă ca familie și iubirea să crească mereu între voi! Cu mult drag,

Raluca Arhip—sora lui Sorin

Despre timpul care nu se poate măsura

De prea multe ori mă surprind răspunzând la întrebări legate de timp... acele întrebări care au în formularea lor cuvântul „când”. Uneori mă gândesc la răspuns, alteori nu, dar pentru efemeritatea în care trăim, aceste întrebări pot face parte din categoria acelor esențiale.

Și da, poate este esențial vieții mele faptul că întâlnirea căilor noastre se confundă cu începutul credinței mele și poate este esențial faptul că viața mea de credință nu este separată de prezența ta în ea. O fi fost timpul cel care ne-a adus în această zi cu trăirile acestea, or fi fost contextele sau, pentru cei mulți, hazardul... sau poate este clipa în care înțeleg cel mai bine semnificația acestor cuvinte: „Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui și orice lucru El îl face frumos la vremea lui”... și continuarea vorbește despre veșnicie. Da, acesta este ceasul în care lucrurile sunt perfecte, în care sufletul meu se bucură ca niciodată de tine, iar gândul îmi zboară la veșnicie și la ce... „nu s-a arătat încă” și tânjesc după momentul acela.

Se mai spune că există un timp pentru semănat și altul în care aștepti și dintr-o dată, ca prin vis vezi și roadele și te miri de frumusețea Celui ce face să crească și care umple cu prezența Sa așteptarea, dându-i valoare eternă.

Și vine un timp în care trebuie să faci acea liniște deplină care seamănă momentul în care „o zi istorisește alteia fără vorbe și fără cuvinte care să

fie auzite”, ca să poți pricepe ce nu rostește celălalt și mă bucur pentru ce nu s-a rostit, dar s-a înțeles.

Apoi, mai este acel timp extraordinar în care atât inima cât și mintea se pun de acord ca prin El toate lucrurile să fie cu puțință și atunci nimic nu te oprește să dai totul, să faci totul, să crezi totul, să ierți totul, iar dacă enunțul „cine dăruiește timpul său celuilalt, trăiește pentru veșnicie”, este adevărat, cred că cei zece ani care au trecut peste noi ne-au fost esențiali veșniciei.

Da, este timp pentru această mare infinită de oameni care vin, care pleacă sau care rămân în viața ta, dar cei care contează sunt cei care în trecerea lor lasă urme în inimă, urme de care nu vrei să te desparți niciodată.

În final, cred că timpul este un test, iar eu îți doresc să îl biruiesti alături de Sorin și împreună cu Hristos!

Alina Apostoae

Suflețel

„Suflețel, Georgica, Onica, Onuța” - se spune că cu cât un om are mai multe diminutive (vorba unui clasic în viață) este iubit. Și așa și este. Suflețel (prietenele știu de ce) este un om iubit, puternic, cu un simț al umorului foarte bine dezvoltat, dar mai presus de toate cu principii creștine foarte sănătoase. Mă copleșesc emoțiile când mă gândesc la frumoasele și unicele amintiri pe care le-am adunat împreună. Am râs, am plâns, am dansat, am povestit, am călătorit, într-un cuvânt, ne-am bucurat de viață.

Draga mea Oana, ești o mare luptătoare, ai o inimă frumoasă, iubitoare de Dumnezeu și prin

faptul că am fost împreună atâția ani, am văzut că Îl onorezi pe El în viața ta. Îi sunt recunoscătoare Domnului că faci parte din viața mea.

Dragă Sorin, să o iubești pe Oana, așa cum Hristos și-a iubit Biserica.

Dragă Oana, fii supusă lui Sorin ca Domnului. Iar mai presus de orice, Hristos să fie autoritatea voastră. Aceasta este rugăciunea și dorința inimii mele pentru voi.

Îmi sunteți foarte dragi,

Ana Ulinici

Împreună

„Când apare Sorin cu un buchetel de ghiocei în mână, îmi trece toată durerea!” – sunt vorbele mamei mele, bolnavă, în spital. Iar durerile de care vorbea nu erau mici, dar știam că era sinceră când îmi povestea cum a venit pe la ea în vizită Sorin, studentul cel simpatic de la Medicină.

Puterea iubirii frățești, puterea uimitoare a unui

zâmbet, a unui buchetel de flori, a unei vizite făcute unui om bolnav. Mai tare ca orice analgezic, zâmbetul lui Sorin pentru mama mea bolnavă avea puterea de a o face să se bucure și să-și uite temerile.

Nu peste mult timp, am primit un telefon de la Oana: „Pot să o vizitez și eu pe mama ta?” Mult m-am bucurat atunci că nu sunt singură să duc aceste poveri, i-am și dat repede indicații ce să-i ducă, ce să-i spună și ce să nu-i spună...

Mama a plecat dintre noi, dar s-a dus spunându-mi că are de pregătit o nuntă, acolo sus, cu noi toți împreună. Uimitoare cuvinte au fost acestea în gura ei. Știu că ele nu ar fi fost posibile fără implicarea multor frați și surori ale mele, fără o vizită cu un buchetel de ghiocei, fără zâmbetul distins al Oanei, fără ca cei doi să fie potriviți încă de pe atunci unul cu celălalt și împreună să fie mai mult decât fiecare în parte.

Dana Lungu

Urare sub semnul măslinului

Dragii mei Sorin și Oana, din pleiada de motive posibile, nu știu exact care anume v-a convins pe voi să vă roștiți legămintele de iubire sub semnul măslinului. Găsesc însă că ați fost inspirați de Sus, de către Acela ce singur are puterea de a face să crească - plata plăpândă într-un copac multicentenar, iar firava relație de prietenie într-o familie puternică.

De ce? Fiindcă, întocmai ca și trunchiul unui arbore de măslin, ce crește lent, rodind în soluri în care puțină altă vegetație rezistă, la fel și relația voastră s-a maturizat pe parcursul a multor ani, pe un teren arid, presărat doar pe alocuri cu întâlniri față în față. Sunteți, în acest sens, o mare minune, o frumoasă

mărturie a dragostei ce depășește obstacolul distanței. Chiar și așa, de la depărtare, ați găsit moduri de a face să crească dragostea dintre voi, ați folosit cu maturitate fiecare ocazie pentru a vă încredința unul pe celălalt de iubirea ce v-o purtați.

Mă rog ca, de-a lungul anilor, Domnul vieții să păstreze plină de sevă, proaspătă și puternică dragostea dintre voi, să vă asemenați măslinului în longevitate! Fiecare zi să vă fie prilej de a vă binecuvânta unul pe celălalt, dăruind cu mână largă din ceea ce El a așezat cu atâta generozitate în voi: dragoste sinceră de Cuvânt, discernământ, putere de luptă, perseverență, onestitate, îndelungă răbdare, bucurie, umor!

Să vă dea El, fiecăruia, înțelepciunea și puterea lăuntrică de a renunța la sine spre binele celuilalt, de a păstra ochii ațintiți spre partea frumoasă a lucrurilor, de a ierta, de a nădăjdui, de a crede!

Să fiți purtători de Hristos în lume, familia voastră să li fie o oază de bucurie și odihnă în pustiul acestei generații. Așezați lângă Izvorul vieții, cu rădăcinile adânc înfipite în solul credinței, să aduceți multă roadă! Și roada voastră să rămână.

Cu foarte mare drag și prețuire,

Oana Țonea

Scumpă Oana,

Am avut bucuria și plăcerea de a te cunoaște mai bine acum 7 ani, când am format grupul Logos. Ai fost o revelație pentru mine de la început. Păreai genul rece și distant, dar am descoperit o persoană caldă, plină de sensibilitate și empatie. Ai o minte extrem de ascuțită și niște replici cu adevărat savuroase. Admir la tine ambiția, verticalitatea și că mereu ești cu temele făcute, așa cum îi stă bine unui profesor exigent. Mă bucur enorm pentru alegerea lui Sorin ca partener al tău, pentru că e un bărbat deosebit și vă potriviți foarte bine. Nu vreau să mă gândesc la locul gol pe care-l lași în urmă la grup, ce cu siguranță nimeni nu-l va putea umple cu atâta delicatețe, dar și forță în același timp. Sunteți foarte dragi inimilor noastre și vă dorim, amândurora, să vă respectați, iubiți și ajutați mereu unul pe celălalt, în dragostea lui Hristos. Dragostea voastră să reziste oricăror diferențe de gândire, de opinii și

să crească mereu, tot mai matură și mai complexă, de la un an la altul. Întotdeauna să vă bazați unul pe altul și împreună pe Cel ce v-a întocmit și v-a unit în această sfântă și frumoasă taină a căsătoriei. Vă îmbrățișăm și vă iubim pe amândoi.

Codrina Gherasim

Prieteni dragi

Putem admira la nesfârșit felul în care pământul îmbrățișează cerul și cerul, la rândul lui, pământul, prin intermediul unui pom. Ceea ce se generează este uimitor: frumusețe, umbră, bucurie, speranță, adăpost, bogăție, belșug. Ei au ales măslinele ca simbol al legământului pe care îl fac astăzi. Să fie pentru că își vor duce existența pe tărâmurile mediteraneene, să fie pentru că sub un măslin și-au rostit primele șoapte de iubire? Sau poate pentru că, în același timp, el îi leagă și în povestea lor cu Isus Hristos, măslinele verde și tânăr, viguros și promițător, care a fost zdrobit pentru fărădelegile omului? Uleiul produs în teasca existenței umanității Fiului lui Dumnezeu este vindecător pentru ochii noștri care nu Îl văd, care sunt orbiți. Atingerea Lui ne aduce Lumina!

Dragi și frumoși miri îndrăgostiți, metamorfozați de când ați băut din licoarea iubirii unul pentru altul, suntem profund recunoscători pentru vulnerabilitatea cu care împărtășiți cu noi din bucuria voastră!

Am petrecut odată cu voi, în același spirit, în același timp, anii în care am primit îmbrățișarea Cerului în inima mea. Chiar am aflat că am împărtășit cu Sorin în aceleași săptămâni din 1999, deși în orașe diferite, momente de legământ solemn cu Dumnezeu. Apoi,

anii de studenție la Medicină au avut frumusețea lor, fiind la diverse conferințe și întâlniri organizate de studenții medici creștini, din nou, m-am intersectat cu Sorin, având ocazia de a mă bucura de umorul lui fin și consecvența și echilibrul cu care făcea toate lucrurile. Apoi, ultimele momente, la concursul de rezidențiat la Cluj, împreună cu Roxi și alți colegi dragi, când am trecut prin mari emoții, toți împreună, încurajându-ne și făcându-ne planuri de viitor.

Oana, soră în Hristos din aceiași ani, cu o flacără și determinare ce m-au mângâiat și încurajat mereu! De o inteligență și un umor delicios, cu un zâmbet nedezipit de pe buze, independentă, luptătoare. Așa te văd, dar ai ceva nou, ce a coborât din Cer odată cu taina dragostei voastre. De ce să descriu ceva ce vedem cu toții? Fiecare știe ce a văzut la voi în ultima vreme și își trage propriile concluzii. Eu exclam de nenumărate ori, sărind într-un picior de bucurie, "Cât de bun e Domnul! Cât de frumos a lucrat în voi! Cât este de puternic! Cât este de răbdător! Cât este de înțelept! Câtă fericire este la dreapta Lui!"

Vă îmbrățișăm și vă dorim ca relația voastră să rodească tot mai mult spre bucuria și mângâierea celorlalți și a Tatălui Ceres!

Anuța Bulgariu

O prietenie deosebită

Onica, de când am fost onorată să scriu în revista de față mă tot gândesc ce să scriu ca să dea bine, că doar asta se așteaptă de la un (ex) om de Litere. Dar cuvintele se încapățânează să se așterne pe hârtie, iar tot ceea ce aș avea de exprimat se poate exprima greu în cuvinte. Ceea ce ne leagă pe noi e mai presus de cuvinte, e o prietenie adevărată și eternă.

Ne-am cunoscut în primul an de facultate, eram colege de grupă la Litere. Prietenia noastră este unul dintre puținele lucruri care au rămas din cei 4 ani de studenție, dar mai ales, cea mai prețioasă comoară pe care acei ani mi-au dăruit-o.

Ce ne-a apropiat atunci? Nu știu exact. Ce ne apropie acum, după mai bine de 10 ani petrecuți la mii de kilometri distanță? O prietenie fără secrete, sinceră, o legătura pe care puțini oameni o înțeleg și o trăiesc.

Îmi amintesc cu mare drag când mâncam din aceeași farfurie, cum așteptam cu nerăbdare un pachet de acasă ca să îl împărțim, cum ne amăgeam că mergem să învățăm în Grădina Botanică, dar de fapt ne apucam de povești. Am râs împreună, am trăit emoțiile de student, ne-am ajutat una pe alta să trecem cu bine examene, ne-am bucurat după fiecare examen reușit și mergeam la teatru ca să sărbătorim, am plâns una pe umerii celeilalte depănând amintiri. Am împărțit nu numai o cameră de cămin (cu încă alte 3 fete), ci o viață de student, cu bune, cu rele, cu greutăți, cu stres dar și cu binecuvântări.

După terminarea facultății, eu m-am întors în orașul natal, tu ai rămas în Iași, dar distanța nu a fost niciodată o piedică în calea prieteniei

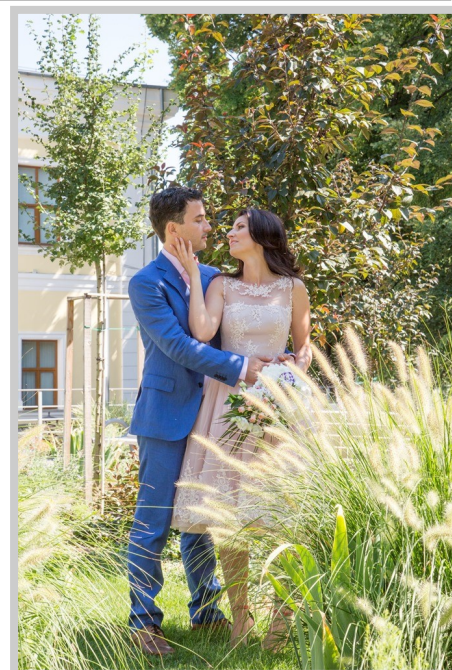
noastre, deoarece noi am învățat să comunicăm dincolo de timp și spațiu. Tu ai fost alături de mine în cel mai frumos moment din viața mea, ziua nunții mele. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mă va ajuta să fiu și eu, alături de soțul meu,

lângă tine în această zi binecuvântată de vară, 2 August 2015, o zi a fericirii și a iubirii, ziua în care tu și Sorin vă veți jura credință și dragoste veșnică în fața Domnului.

Câțiva ani mai târziu, ne-am îndepărtat și mai mult, dar doar din punct de vedere spațial. Mulțumită faptului că Diana și familia sunt în Londra și tu i-ai vizitat destul de des, de fiecare dată am avut ocazia să îmi văd prietena dragă, chiar și numai pentru câteva ore, dar în acele ore, am reușit să oprim timpul în loc și să povestim câte în lună și în stele și să ne încărcăm pozitiv sufletele până la următoarea întâlnire.

Dumnezeu și-a arătat încă o dată iubirea față de noi când, fără să programăm nimic, ne-am trezit în aproximativ același loc în vacanță în Franța și am petrecut câteva zile minunate împreună. Atunci l-am cunoscut mai bine și pe Sorin, un bărbat nu numai cu chip frumos, dar cu un suflet și mai frumos. Ce își pot dori mai mult două prietene decât ca viitorii lor soți să devină și ei prieteni, să fie două familii de prieteni apropiați? Visul nostru s-a împlinit.

Vă doresc să aveți o viață de familie frumoasă, binecuvântată, să vă iubiți mereu și să vă respectați unul pe celălalt și să îmbătrâniți frumos împreună, înconjurați de familie și de prieteni adevărați!

Simona Vasile

Mai întâi a fost Sorin

Pentru că ăsta a fost laitmotivul logodnei lor, rămân în temă: pentru mine mai întâi a fost Sorin, apoi Oana.

Pe Sorin l-am cunoscut în noaptea dintre 2004 și 2005, când întâmplarea (sau nu?) a făcut să stăm la aceeași masă de revelion, pe locuri apropiate. Eu – în capătul mesei, față în față cu doi proaspăt logodiți care nu aveau ochi și urechi decât unul pentru altul, cu un stâlp în dreapta și cu Sorin în stânga. Așa am aflat că știe foarte puține persoane din Neemia, că a auzit de noi de la Ioan, la o întâlnire a studenților mediciști și, oho!, cât l-am admirat pentru curajul lui de a petrece seara dintre ani cu 100 de oameni pe care nu-i cunoștea! Îmi amintesc de gândul că trebuie să o fac pe gazda bună, dar n-a fost nevoie de niciun efort, pentru că discuțiile au curs natural. Am aflat că stă în același apartament cu Beni Botezatu și mi-a plăcut mult simțul umorului divin, modul în care l-a adus pe Sorin în aceeași casă cu cineva din Neemia: la începutul anului universitar, pe când căuta un loc în care să stea și acest loc nu mai apărea, a citit un anunț în ziar: „Ofer apartament de închiriat pentru 2 băieți pocăiți”. Și-a încercat norocul, pentru că el era unul singur. Beni făcea același lucru. Așa s-au găsit și au împărțit frățeste apartamentul.

Acel apartament a fost locul unde s-au lucrat multe numere din „Grăuntele de Muștar”, deci Sorin era acolo și a luat parte la nașterea lor.

Încetul cu încetul, Sorin s-a conturat în mintea mea ca un om cu standarde foarte înalte, care vrea să exceleze în tot ce face și care e gata să plătească prețul și să muncească pe brânci ca să ajungă unde-și dorește. Din felul cum vorbea despre „acasă”, era evident că are în spate o familie în care calmul, respectul și dragostea sunt la loc de cinste (și pot depune mărturie cel puțin despre partea feminină a familiei lui, care mi s-a lipit tare de inimă, și într-un mod ireversibil).

Cum spuneam, întâi a fost Sorin, și apoi Oana. Dar când am aflat de Sorin și Oana, mi-am dat seama că nu e de mirare, căci știam că fiecare țintește foarte sus și în același timp știam cât are fiecare de oferit.

Drag prieten, a fost o onoare pentru mine să fiu alături de tine la absolvirea facultății și la rostirea Jurământului lui Hipocrate, dar nici nu se compară cu onoarea de a fi martoră la rostirea acestui Jurământ mult mai mare. Mă bucur să văd cum excelezi ca medic, dar îmi doresc cu mult mai mult pentru tine să excelezi ca soț. Știm, și în ochii lui Dumnezeu întâi a fost Sorin, apoi Oana.

Dar îți doresc ca în viața ta, mai important decât orice, întâi să fie Oana.

Nu pot să închei decât cu vorbele unei femei extraordinare, scumpa mea prietenă și surioară Oana Arhip, pe care mi le-a spus când îmi vorbea despre iubitul ei: „Simt că fiecare din noi este în sine extrem de valoros, dar știu și sunt sigură că împreună putem face lucruri mai mult decât extraordinare!”

Așa să vă ajute Dumnezeu!

Un an cât o viață și o prietenă cât o soră

„Tu ești Oana? Eu sunt Dana Boca!” Așa a început tot: cu un zâmbet și o întrebare. De atât a fost nevoie pentru ca, atunci când în casa mea a rămas un loc vacant, să o sun pe Oana să o întreb când vine odată acasă. N-aș putea să explic de ce a fost așa, totul a fost natural și din prima zi în care s-a mutat în căsuța mea, a umplut sensul cuvântului „acasă”. Pentru că odată cu Oana, acasă a devenit locul în care mă grăbeam să ajung, în care povesteam ore întregi în jurul mesei, în care râdeam până la lacrimi de povești diverse sau de perlele din lucrările elevilor din primul ei an de profesorat, în care plângeam când povara era prea grea sau în care ne vorbeam despre Domnul.

Oana este pentru mine definiția cuvântului „soră”. Eu n-am avut niciodată o soră de sânge, dar așa îmi imaginam că e să ai o soră: să te poți purta așa cum ești fără să te simți judecat, să poți să spui orice, fără să stai cu teamă că va spune mai departe, să alergi spre ea să-i povestești bucurii sau încercări. Versetul „Prietenă adevărată iubește oricând și în nenorocire ajunge ca o soră.” (Proverbe 17:17, parafrizat) este despre Oana. Ea a fost pentru mine umărul pe care am plâns când mi-am pierdut tatăl și cea cu care am împărtășit emoțiile dinaintea căsătoriei. Și confidentul de încredere în luptele pe care le aveam.

Ea e persoana de la care am învățat că „nu contează ce ai în viață, ci pe cine ai alături când treci prin viață”. Rar am văzut pe cineva mai

recunoscător pentru familia lui. Dacă o auzi povestind despre frații ei, despre bucuria și unitatea lor, imposibil să nu fii gelos că nu te-ai născut în familia lor. (Familia Oanei este a 2-a datorită căreia mi-am dorit ca, dacă voi avea vreodată copii, să am 2 băieți și 2 fete.) Nu știu dacă ai simți aceeași gelozie și atunci când ai auzi o firimitură din încercările prin care au trecut. Chiar sunt greu de imaginat. Dar Oana a devenit pentru mine reper și în asta; ea e dovada că, dacă știi cum să treci prin valea plângerii, Domnul te poate șlefui într-un mod extraordinar.

Da, mai sunt multe lucruri de povestit despre Oana și tot atât de multe pe care le-am învățat de la ea și care au devenit standarde pentru viața mea: despre loialitatea față de prieteni, despre pasiunea pentru ceea ce face etc.

Faptul că am fost printre primele persoane care au aflat de cadoul primit de ziua ei de la Sorin, cadou care strălucește atât de frumos pe deget, nu poate decât să-mi confirme că anul petrecut împreună a fost suficient să se lipească de inima mea mai mult decât ar reuși alții într-o viață, iar prietenă mea îmi e ca o soră.

Despre extazul, palpitațiile, emoțiile și lacrimile de bucurie care au urmat nu este nevoie să vă spun, pentru că cei care au o soră știu cum e.

Dana Bulgariu

Un gând și o privire în trecut

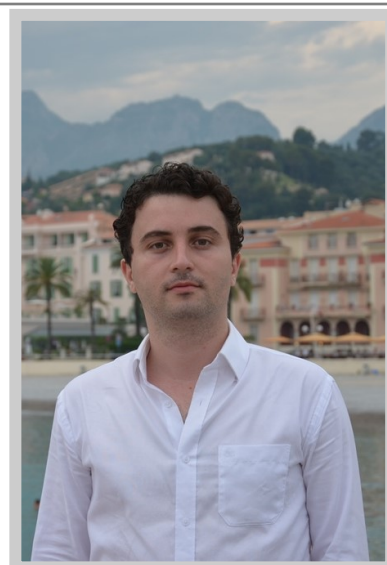
Pe tânărul Sorin îl cunosc încă de când era un bebeluș în familia Arhip. În tot timpul Dumnezeu a fost cu el, l-a ocrotit, i-a dat înțelepciune și i-a condus pașii prin viață, astfel că astăzi a ajuns „om mare”.

Încă din copilărie era șotios: numai el putea să meargă pe monturile degetelor de la picioare, să facă glume ce puneau pe râsete întreaga casă. Îi plăcea să-și încerce curajul: urca pe coama casei și vorbea ca tovarășul Ceaușescu. Curtea bunicilor era plină de veselie. Tare drag îmi era! Când îl vedeam, mă bucuram de el, dar în inima mea îmi doream și eu un băiețel ca el. Anii au trecut și

Domnul Dumnezeu mi-a oferit unul, slăvit să fie El!

Astăzi la ceas de sărbătoare, îi doresc ca Domnul să-l binecuvânteze în continuare, să-l păzească și să facă să lumineze fața Lui peste el!

Gică Cazacu

O filă din... amintiri din copilărie

Stau câteodată și îmi aduc aminte ce vremi și ce oameni mai erau în părțile bunicilor noștri, pe când începusem și eu, dragăliță-Doamne, a mă ridica copilaș la casa bunicilor mei, în satul Ciohorăni, aproape de Hanul Ancuței; sat mare și vesel, împărțit în mai multe zone: Vatra satului, Rangu, Cioate, Valea lui Scapeți, Turtele etc.

Ș-apoi Ciohorăni, și pe vremea aceea, nu erau numai așa, un sat de oameni fără căpătâi, ci sat vechi, întemeiat în toată puterea cuvântului: cu gospodari tot unul și unul, cu flăcăi voinici și fete mândre, cu biserică frumoasă și poporenii ca aceia, de făceau mare cinste satului lor.

Aceste meleaguri au fost colindate în lung și în lat de picioarele noastre, ale nepoților, sub privegherea atentă a bunicilor care ne țineau loc de „tată” și „mamă” pe perioada vacanțelor de

vară.

Multe „pozne” ne-au presărat copilăria și nu ar ajunge timpul să le înșirăm pe toate. Nu cred că pot fi trecute cu vederea serile în care ne jucam de-a v-ați-ascunselea, prinsa, volei pe terenul vecinilor; când coama casei era un loc de unde lumea se vedea mai bine și te păzea de vreo pedeapsă care avea să cadă ca un trăsnet.

Bun și mult lapte dădea vaca după ce o hrăneam noi, nepoții... Făcea bunica câte un ceaun de lapte cu frecăței...mmmm... Doamne că frumos mai era pe atunci...

Și amintirile ar putea să curgă așa cum curge apa Moldovei pe care o vizitam adesea în zilele fierbinți de vară.

Am ferit un colț din cortina trecutului și m-am pus în papucii mirelui, eu, verișoara lui cea mai mare și care o făcea pe „șefa” printre ei. Totuși, îl las pe el să vă depene firul amintirilor după placul inimii...

Acum, la început de drum în doi, îi transmit un mesaj: nu uita nicicând că „FUNIA ÎMPLETITĂ ÎN TREI NU SE RUPE UȘOR”.

Cătălina Cazacu

Prince Charming

Conversație după un grup cu tinerii necăsătoriți

Notă: textul scris cu ghilimele în prima parte e parafrizare a ceea ce a spus liderul la grupul respectiv

Onuța Bilan: neața!

Me: 'neața

Onuța Bilan: a fost foarte fain la grup. Am vorbit o grămadă, deși mi-am propus să n-o fac mai deloc și mi s-a reconfirmat a milioana oară că sunt mai mult decât normală.

Me: ia povestește detaliat. Ce înseamnă să fii normal?

Onuța Bilan: înseamnă să ai așteptări și înseamnă că băiatul trebuie să o cucerească pe fată. „Treaba lui ce face, stă în cap, în mâini, îi scrie poezii, îi trimite flori, treaba lui, dar trebuie să o cucerească, altfel, am mari semne de întrebare legate de cât de bărbat e”. Și eu eram total de acord. „Nu-i poți cere unei fete să te iubească fără să fi făcut ceva pentru ea înainte. Și apoi, orice bărbat simte nevoia să cucerească și să se simtă admirat după ce a cucerit”. Astea sunt vorbele unui bărbat însurat. Parcă vorbea gândurile mele. Și ne-a întrebat pe rând 3 lucruri esențiale pe care aș vrea să le aibă partenerul meu. Le-am zis pe nerăsuflăte, le-aș spune la fiecare oră din zi și din noapte.

Me: care sunt?

Onuța Bilan: Spune tu care crezi; să văd cât mă cunoști.

Me: una ar fi să fie matur spiritual.

O n u ț a

Bilan: Hai că mă știi. A doua?

Me: Să fie smart.

O n u ț a

B i l a n : Daaaaaaaaa

Me: Hai că pe a 3-a trebuie să o m a i meditez.

Onuța Bilan: la 2 am zis cam așa „să fie foarte, foarte inteligent”. Au vrut sincer, sincer am zis.

Me: A treia e ceva legat de suflet? Nu știu să o exprim...

Onuța Bilan: Hai, încercă!

Me: Să te înțeleagă (e prea banal spus), să învețe să te cunoască și să fie atent la nevoile tale și să le și împlinească.

Onuța Bilan: Aoleu, puteai să vorbești în numele meu. Exact așa am spus: nu știu cât veți înțelege voi, mie îmi e foarte clar: să mă înțeleagă în adevăratul sens al cuvântului, să înțeleagă dragostea mea pentru copii și să mi-o împărtășească. Nu să simtă ce simt eu, dar să mă sprijine în ce este important pentru mine, să mă susțină și să creadă în mine.

Onuța Bilan: Deci am zis bine, mă cunoști, dar mă sperie că le-ai pus exact în ordinea în care le-am pus eu.

Me: Viitorul tău prieten trebuie să mă impresioneze foarte mult ca să îi vând vreun secret despre tine. Eu le-am aflat singură.

Onuța Bilan: În 100 de ani, de când mă cunoști.

Nu știu dacă Sorin a stat în cap sau în mâini, dacă a scris poezii sau a făcut altceva să o cucerească, dar dacă azi avem motiv de sărbătoare, înseamnă că se potrivește descrierii de mai sus (și n-am vândut nici un secret). Îi urez lui Sorin să fie Soțul

Oanei!

Mirela Simionescu

O prietenie cât 100 de ani

Mă gândesc de câteva zile când m-am împrietenit cu Oana. Să fi fost în 2004 la Lunca Bradului când m-a învățat să citesc Mersul Trenurilor și mi-a zis că ține cu Dinamo? Sau în una din diminețile în care se trezea la 5 pentru a ajunge la Târgu-Frumos, iar eu eram bucuroasă că mai sunt 2 ore până va trebui să mă trezesc? Poate la Revelionul 2005-2006 când a pregătit toată mâncarea, iar eu m-am plimbat prin oraș cu prieteni vechi? Sau după un trist 9 februarie când inventa pretexte pentru a mă face să ies din casă pentru a mai uita de disperare și lacrimi? În vacanța din Grecia? În momentul în care am stricat vizita surpriză pentru ziua ei trimițându-i din greșeală mesaj cu „ne întâlnim în fața la Oana”? În acceleratul care ne ducea spre Vatra Dornei, când la o veste pe care i-am dat-o a strigat într-un compartiment plin de călători: „Te omooor!!!”. Sau poate după ce m-am mutat acasă și fiecare vizită a mea la Iași sau a ei la Vatra Dornei a avut cel puțin 2-3 nopți nedormite pentru că întotdeauna mai era ceva de spus după zile întregi de stat împreună. Deși de 8 ani ne despart peste 200 de kilometri, Oana a rămas cea mai bună prietenă a mea. E cea care știe zbaterile mele, bucuriile și tristețile mele. E cea care mi-a fost alături în momente bune și mai

puțin bune. E cea care m-a încurajat și m-a certat – în funcție de nevoie. Oana este o luptătoare și o învingătoare. De 100 (o sută) de ani de când ne cunoaștem nu am văzut-o niciodată renunțând atunci

când mai este ceva pentru care merită luptat într-o relație sau situație. Sorine, Oana este ușor de mulțumit. Trebuie doar să o ascuți: vei afla speranțele și bucuriile ei, nevoile, dorințele, așteptările și dezamăgirile ei. Le exprimă pe toate chiar dacă nu întotdeauna în mod direct. Îmi doresc ca cei 1883 kilometri (conform distanta.ro) care ne vor despărți de acum, să nu schimbe cu nimic prietenia noastră și vă doresc, dragii mei Oana și Sorin, curajul și puterea de a renunța fiecare la el însuși de dragul celuilalt.

Mirela Simionescu

Suflete pereche

„Strângeți-vă, veniți și apropiați-vă” voi cei ce vreți să vă bucurați de unirea tainică a celor două suflete suave, Oana și Sorin.

Au avut o prietenie lungă și frumoasă; au avut răbdarea să se împlinească profesional pentru a putea lua în piept responsabilitățile întemeierii unui cămin.

Dacă spațiul i-a despărțit, timpul în schimb, a reușit să netezească diferențele inerente, să-i armonizeze.

Acum, suntem convinși că voi doi vă veți completa reciproc pentru a realiza unitatea

tinerei familii **Arhip**.

Domnul Dumnezeu v-a unit și tot El să vă sprijine până la cărunțetele voastre, să vă dăruiască răbdare, putere să vă armonizați, o casă de copii sănătoși și apți să vă preia ștafeta. Copiii mei, luați aminte că viața este numai o cale unde este DRAGOSTE.

Dragostea nu cere niciodată, ci oferă mereu.

Așadar, îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu ca să puteți ține piept încercărilor vieții. Vă dorim un cămin fericit!

Fam. Bulea Cornel și Maria

Scrisoare către miri

Draga Onica

Tu esti cea mai buna matusa din lume,
abia astept sa te vizitez în Franta!

Îmi doresc sa ai o nunta frumoasa.

Cu dragoste,

Darren

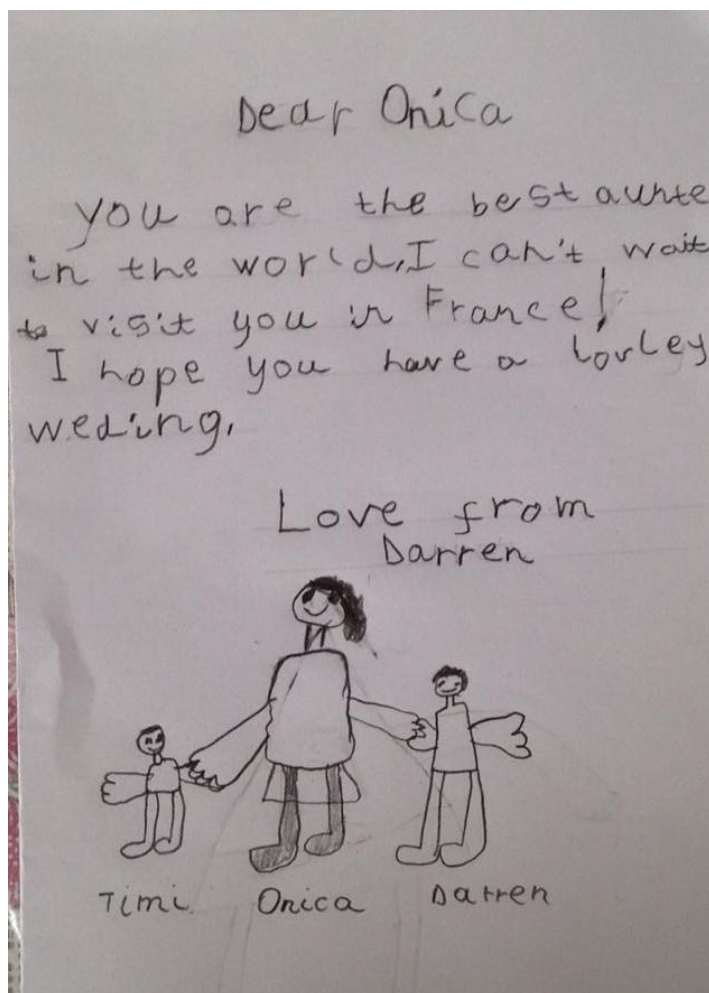
Dragă Oana, apreciem discreția ta împletită cu pasiune pentru oameni. Am cunoscut mai mult din inima ta în grupul de casă Maranata și în calitate de părinți. Ai fost deschisă în a cere o părere despre decizii care trebuiau luate și obiectivă ca profesionist. Apreciam efortul și dedicarea pentru a ridica și obține rezultate foarte bune cu elevii tăi, doi dintre ei sunt Dani și Iosua - ei te îndrăgesc și respectă foarte mult.

Dragă Sorin, deși ne faci parte de bucuria și zâmbetul tău mai rar, ești în inima noastră cu rugăciuni și gânduri bune. Ești un medic gata să ajute, cu mult profesionalism. Poate nu e un secret dar în grupul de casă ai fost iubit, la rândul tău iubești oamenii și ai darul să te faci plăcut.

Bucuria noastră e strâns legată de faptul că voi împliniți o rugăciune, foarte frumoasă! El v-a adus împreună și merită adorarea, mulțumirea noastră. Tot El să vă poarte pe brațe, păzindu-vă de cel rău, împlinind visul Său pentru voi, acum și în veșnicie!

Felicitări pentru astăzi, belșug de bucurie și har în continuare!

Cu aleasă prețuire, **Liliana și Ioan Chirilă**

Echipa de redacție

Redactor coordonator: Mihai Ghiurțu | **Secretar de redacție:** Silvia Cojocariu

Redactori: Irina Beschieriu, Patricia Krișan, Emil Juverdeanu, Ștefan Mihai, Mariana Pricope, Costel Cozorici

Corectori: Oana Bilan, Ada Dumitriu, Dana Lungu

Tehnoredactor coordonator: Daniel Bosîncianu

Tehnoredactori: Bogdan Bosîncianu, Silviu Bulgariu

Echipa de serviciu:

Costel Cozorici – responsabil de număr

Patricia Krișan – corector

Silvia Cojocariu - revizor

Bogdan Bosîncianu – tehoredactor

E-mail:

grauntedemustar@yahoo.com